

АНТОНИО ФЕРЕС КОСМО ЦЕНТЪРЪТ

Превод от испански: Венко Кънев, 1981

chitanka.info

На Рикардо Саморано и близките му

Струваше му се, че ги чува отдалеч. Знаеше, че зад зида от натрупани камъни бяха затворниците. Трупаха все повече и повече скала и земя, но от другата страна, където никой не можеше да ги види. Бяха много мъже. Татко му също беше там. Казваше „татко“, тъй като не се бяха виждали дълго време, не беше го виждал от детството си, от един юлски ден на 36 година. Иначе би казал „баща“, както поголемите момчета наричаха бащите си. Той само си спомняше едно меко, сякаш от възък лице със смътни черти и си спомняше също силната миризма на черен тютюн на ръцете, устата и цялото тяло.

Сега вървеше из островчето, нагоре по улицата. Майка му, до него, навързваше със стъклени очи и блестящо лице високите очертания на казармите зад черната вулканична пръст и пръснатите диви смокини.

„Той е там, там, там, там“ — повтаряше момчето, но мислено, мълчаливо, за да не чуе майка му. После му се стори, че мисли, сякаш крещи по микрофон. Все още когато вървеше до майка си, беше винаги потиснат. Видя други деца, които се въртяха около зида. Би му харесало да е между тях, да се подиграва понякога на пазачите — сигурно защото тези момчета не бяха деца на червени, — да яде дивите, кисели и червеникави смокини и да плюе на земята слюнка като червено мастило. Не искаше да повярва, че вече няма гражданска война, както казваха по радиото. Всички хора — пък изглеждаше, че дори и предметите — бяха винаги с отворена уста в очакване на нещо важно и може би ужасно. Забелязваше се и в силата на слънцето. Все още от време на време свиреха сирените, като че ли идваха да бомбардират самолети или кораби. Погледна към хълмовете на островчето и към постройките и замъците върху тях, докато стоеше до майка си в подножието на зида и чакаше да ги пуснат най-после — след много години без свиждане — да минат оттатък, от другата страна. Заприлича му на един от онези дни отпреди три или четири години, когато чакаха с часове да излезе баща му, но това никога не стана.

Това бяха повтарящи се дни и години, подобни едни на други, като топчетата, с които си играеше преди войната, когато беше по-малък.

Спомняше си някои дни, когато слизаше до брега, зад порестите черни скали, откъдето се откриваше морето. Отдалеч беше спокойно и равно, огромна плочка светлина. Предпочете да затвори очи и да го види така, да забрави за непрекъснатата му агония. Макар че понякога се чуваше силно плискане като внезапно кипване, като нещо живо и ужасно и освен това злодейско и безкрайно, като началото на скрито зло, което диша на дъното на океана.

„Всичко е с краката нагоре и затова има войни“ — беше казала майка му. Но той не искаше да мисли. Затова си представи отново, затваряйки очи, едно спокойно море. В далечината, в синкавия хоризонт се виждаха слънчеви, бели острови и чудни кораби с барокови силуети и величествени маски, издялани на носа. Беше прекрасно и фантастично, но му се струваше познато, сякаш си го беше представял или виждал преди. Наслаждаваше се на блестящата повърхност и изведнъж му се струваше, че вижда трупа — като заспало тяло — на момиче, носено от водата. Това не го безпокоеше ни най-малко, но този път го заболя главата. Не знаеше кога по-рано му се беше случвало същото.

Отначало майката само движеше устни, но после думите се въплътиха в глас. Чу ги — слушаше ги в момента — като нещо абсурдно и старинно, вероятно толкова старинно като чакането в подножието на зида на островчето.

„Зле ли се чувствуваш? Много лош вид имаш“ — каза тя.

Слънцето падаше отвесно върху главата му, на входа на концентрационния лагер. Новобранците се учеха да маршируват. Войниците маршируваха от единия до другия край, ръководени от сержантите. Чуваше как отбелязват стъпката, ритъма на маршируването. „Едно, две, едно, две, едно, две.“ Въпреки че слънцето изгаряше мозъка му, обичаше да гледа ботушите на войниците. И както ги гледаше, си даде сметка, че е бос. Наведе се към земята и продължи да гледа с все по-голямо внимание голите крака, които не изглеждаха негови, босите стъпала сред семките, червеникавия сок и стъпканата слюнка на дивите смокини, които дори не залъгваха глада му.

„Слънчасал си ужасно“ — чу майка си да казва и не чу нищо повече.

След малко усети свеж въздух и разбра, че лежи на носилката на линейка. Всички прозорци бяха отворени, само завеските бяха спуснати като в рейсовете, които задминаваха по улицата. Забеляза, че рейсовете спират или забавят ход. Тогава линейката минаваше близо до парка „Санта Каталина“. Дори видя в центъра на площада онези големи червени цветя, които изглеждаха от хартия. Свежата струя на въздушното течение го облекчаваше, защото чувствуваше в себе си огъня на слънчасването дори когато си затваряше очите.

Беше трудно да си състави точна представа за времето, прекарано в пътуване, или за времето, което предстоеше да изтече. Само знаеше, че се намира там, в космическия кораб.

Дори след като отчете всички броячи и часовници, не разбира в кой ден, месец и година се намира. Той беше там, в спокойния космически кораб, който се носеше мълчаливо в пространството, далеч от всички неща, които си представяше, че отсъствуват, че не може да си спомни или да изтръгне от мъртвата си памет. Беше сам в кабината, почти легнал в креслото. Помисли си, че това прилича на голяма дупка във времето, където сякаш не съществува никакво движение, а само постоянната или мигаща светлина на хиляди звезди и шумоленето на кръвта. Помисли си също, че може би се беше събудил от дълъг сън по време на космическото си пътуване в по-напреднала епоха.

За да види действителността, стана и тръгна на четири крака — изразът му харесваше — до звездния прозорец. Пристигна почти пълзешком. „Като влечуго“ — помисли си той. Залепи лицето, ръцете и тялото си на голямото стъкло и после се плъзна като охлюв по гладката повърхност. Спомняше си с радост имената на животните. Но не си спомняше нищо друго.

Видя от прозорчето тялото на умрялата си другарка. Колко дни вече гледаше трупа?

Като гледаше трупа, си спомни, че несъмнено най-лошото бе, че изхвърлиха в пространството малкото тяло на Либерта — така се казваше тя, — мъртвата Либерта. Освен това на лицето му се

изписваше гримаса от смях, като наблюдаваше абсолютното спокойствие на небето и на трупа, плуващ в космоса. Беше леден смях.

Тялото едва променяше положението си спрямо кораба. Припомняше си смътно, че по едно време — може би първата седмица — тялото се носеше хоризонтално, на гръб, ако може така да се каже, краката леко увиснали, а главата все по-вдигната. Беше ужасно и тогава си представяше едно тихо море и нейното тяло, носено леко от течението. Различаваше в далечината образ, който му се струваше съвсем близък и приятен — синкав хоризонт, бели острови и чудни кораби с барокови силуети и величествени маски на носовете. Защо се виждаше като дете, което гледа тази картинка или действителност отпреди сто години, едно дете, гледащо може би морето? Дълго време стоя така, до звездния прозорец, с лице, сплескано в стъклото, като се опитваше да види нещо друго освен студената реалност на пространството.

Тялото на Либерта вече бе застанало вертикално. Виждаше го без никакво съмнение в това положение. Трупът беше прав в пространството и той го придружаваше, вероятно и двамата — Либерта и той — бяха в една ужасна и огромна орбита, която не можеше да пресметне без помощта на данни на машините и на хилядите лаборатории на земята, но все пак една орбита — това го знаеше със сигурност, — която беше единствена, с определено уравнение и формула.

Струваше му се, че последното рязко движение беше изхвърлянето на трупа. Беше поставил тялото в камерата за изстрелване и когато задействуваше пружините, измърмори: „Ние сме тук попаднали във вечността.“ Спомни си, че това е сентенцията, която той и Либерта казваха винаги на шега, откакто се бяха качили на кораба. Но също така му се стори, че в много случаи беше произнасял същите думи. Струваше му се, че това е изречение, произнесено от някой вече умрял човек. Но дори и така, това караше очите му да се пълнят със сълзи от смях. Освен това беше интересно да гледа Либерта права в пространството, беше интересно да узнае, че движението и абсолютното спокойствие бяха същите и там. С голямо вълнение започна да пресмята мислено, че в кабината остава храна — включително и инжектираната му с един апарат, който вкарваше храната на капки в кръвта му — за период от 50 звездни години. Би се

чувствувал по-сигурен, ако имаше някакви конкретни данни. Струваше му се глупаво да не направи тези изчисления. Може би все още имаше възможност да установи контакт със земята. Прочете радиогониометрите. Трудно му беше да си състави дори приблизителна идея къде се намира, в коя част на космоса. Имаше пред себе си петдесет години или малко повече.

Усети рязко спиране и отново поклащането и блъскането на вятъра, който чорлеше косата му в завеските над главата му. Беше много остър контраст в сравнение със спокойствието и чистата тишина на космическия кораб. Все още бяха от другата страна на парка „Санта Каталина“. Изглеждаше невероятно, че са изминали толкова малко път. Голям беше контрастът и между точното установяване на мястото, което така добре познаваше, и това да се носиш зареян в пространството в онова странно превозно средство. Погледна будките за вестници и дългата улица „Леон и Кастильо“, сивия ъгъл, откъдето се тръгваше към къщата на детството му, къщата с вечния шум на море и малкия двор, засят със зеленчуци. Този така реален свят му харесваше и в същото време го плашеше. До главата му прииждаха силни тръпки и мозъкът му се проясняваше и успокояваше. Дори се почувствува по-голям, по-възрастен, вече мъж, който минава случайно покрай къщата на детството си в пристанище „Лус“. Позна без никакво колебание ъгъла на улицата си. Чувствуваше, че трябва да е още там, но в известен смисъл я възприемаше като нещо далечно, като старинен свят от приказките.

Знаеше, че майка му е в стаята си, зад големите саксии с пищни, зелени растения. Трябваше да е заспала, защото не говореше. Спомни си, че беше минало доста време от следобедната почивка, когато майка му каза: „Влез или ще слънчасаш.“ Тогава това предупреждение не можеше да му се стори иронично. После небето бързо се заоблачи. Погледна облачното небе. Пресече двора и преддверието и излезе на входната врата.

Знаеше, че дядо му е умрял преди няколко месеца, но това хич не го интересуваше. Не искаше да си го припомня. Намираще се на нажежения тротоар, който излъчваше жегата като пещ. Виждаше изцъкленото и мътно небе. Не беше валяло от много месеци. От май — малко след погребението на дядо му — не беше паднала нито калка и в един септемврийски следобед, в най-горещия час, чу сред тишината

все по-живо и постоянно блъскане на океана. Прекара известно време заслушан и изведнъж върху нагорещената земя рукна силен дъжд, сякаш облаците се бяха взривили. Беше истинска радост. Дъждът се стичаше върху главата и тялото му и той усещаше възбуждащия и странен аромат и винаги обновения мирис на буря. Едва се помръдна. Остана така още за миг. Водата се изпаряваше, щом докоснеше нажежените камъни и цимента на улицата. От почвата се издигаха размазани облаци пара, които се разнасяха в сухия въздух. Стана бавно от земята и отиде бавно към портала, за да се приюти. Погледна през кълбата пара и завесата на дъжда към началото на улицата, където пресичаше безкрайната и бърза върволица от коли. Беше точно обратният образ на картината, която видя за секунда през завеските на линейката. И все пак успя да зърне от другата страна, откъм портала, едно мокро момиче с разчорлена от дъжда коса. Гледаше я как се приближава. Момичето се скри под портала, като се смееше и отърсваше капките като куче. Още няколко мига не можа да познае коя е. Но веднага му се стори невероятно, че не е познал Кармен. „Ти също си се измокрил“ — прошепна тя, приближавайки се. Кармен сигурно знаеше, че майка му е вътре, зад листатите растения. И на двамата им се струваше, че усещат как майката спи зад саксиите. Затова отидоха на пръсти до другия ъгъл на портала. Приблжиха се един към друг с разтворени ръце, сякаш се виждаха за пръв път. И за първи път се докосваха непохватно. Галеха треперещите си лица, студените устни и телата като живи риби.

Той я милваше и се чувствуваше като нова част от цял един свят, огромен и непознат, който му предстоеше да открие. Свят също негов, като силния мирис на морето и дъжда, мирис на мокрото и тръпнещо тяло на Кармен, докосването на бедрата и колената и малкия ѝ корем, завършващ с пола, който се свиваше при допира на ръката му. Забелязваше също, за първи път, потта на слабините и твърдия допир на малкото косми. Усещаше вълна от щастие, чувство на огромна радост, които се раждаха от допира и проникваха в него през възглавничките на пръстите и ноктите му. Може би после, когато Кармен беше само по синия бански в горната стая, те трепереха и от страх. Бяха легнали в тъмнината, отдадени един на друг и на нощта, и на задъхания блясък на вълнението. „Колко ми е добре.“ „И на мен.“ Страхуваха се, но радостта им бушуваше в цялата им кръв. Всяко

кътче от тялото ѝ той възприемаше, сякаш е тя цялата. Изправи се в леглото и усети как потната му глава и рамене проникват в тъмнината, в обширния и чудесен свят, който ги приемаше и скриваше от ужаса, в един топъл и старинен въздух, в едно вечно настояще. „Не си отивай никога“ — каза той.

„Какво казвате? Много сте неспокоен.“

Видя болногледача с бели дрехи, седнал до него в линейката. Сега прозорците бяха плътно затворени, но — странно — вътре беше прохладно. Несъмнено бяха намалили ход и клатушканията бяха изчезнали. Не се осмеляваше да изчисли къде ли се намират по дългата улица, може би са до „Триана“ или по-нататък, до „Вегета“. Изненада го най-вече това, че не беше забелязал по-рано болногледача, и най-вече фактът, че му говореше на вие, обръщение, което никой не използваше спрямо него не само поради възрастта, но и защото напоследък ходеше бос.

До този момент богатите имаха монопол над всичко — културата, родината, образованието и добрите обноски, но историята винаги е била борба, икономическа — до най-дълбоките кътчета на човешкото същество, припомни си съвсем ясно този израз — борба между бедни и богати, господари и роби, патриции и плеб...

Откри, че мисли с думите на баща си, със замаяния си и е същото време бистър ум.

Носеше кошници с черни камъни от другата страна на зида, под блестящото слънце, което обаче едва го обгаряше. Чувствуваше се силен и сигурен в себе си. Беше там, от другата страна на военния зид на хълма на островчето, в онова поле от черна, шуплива земя, изпъстрена с диви смокини с червени плодове и прекосявана от стотици зайци, в онова забранено поле, така примамливо за децата. Вдигна пълната кошница и я пренесе на рамо до другия край, където до изправената фигура на часовоя шумяха няколко другари.

Въпреки всичко държеше главата си изправена, а устата свита в твърд, но красив жест. „Какво мислиш по канарския въпрос?“ — попита го един слаб и почернял затворник. „Колкото и да се мъчат, не могат да спрат времето, ние сме също част от народа, а животът трябва да е достоен да бъде изживян“ — каза той, макар гласът му да прозвуча надутото и кухо. Тогава чу стъпките на офицера, който идваше заедно с онзи висок тип, шеф на Фалангата. „Слушайте, Пердомо, имахте

късмет, че на лотарията ви се падна смъртна присъда“ — изсмя се пресилено. Той не отговори. Не искаше да помръдне нито нерв на лицето си. „Да, Пердомо. Цял живот сте проиграли на жребия на стената за топка, на надбягванията с кучета и на всички видове лотарии на острова и ето виждате ли?“ — повтори фалангистът.

„Много сте неспокоен“ — каза отново болногледачът, в елегантен бял костюм. Откри, че той не носи престилка, а бял костюм, закопчан догоре.

От звездния прозорец, извивайки глава, погледна в посоката, където би трябвало да е Земята. Представи си земното кълбо в най-черната точка на космоса. Най-важният проблем беше да изчисли странните координати, от които виждаше познатите небесни тела, звездите и съзвездията. Девицата и Арктур — толкова блестящ. Освен това считаше, че изчисленията нямаше да послужат за нищо. Най-главното беше да го изведат от тази орбита, да се свърже на всяка цена. Ако не успееше, може би корабът някой път щеше да се върне на същата точка или на друга подобна. Но вече щеше да е все едно. Така че, за да се убеди, че съществува реално движение, нямаше друг изход, освен да продължи да наблюдава Либерта, за да види дали има някакво очевидно отклонение в хода на трупа. Но той едва беше променил положението си от първия път, когато го погледна. Може би краката бяха по-разтворени, сякаш беше жива и се опитваше да го възбуди полово.

Помисли си, че всичко това, разбира се, беше отвратително и че не трябва да се сърди на Либерта, да насочва към нея общия гняв, глухата ярост, която изпитваше. Гледаше блестящите звезди и се чувствуваше неизменна част от всичко това. Само разсъдъкът спираше омразата и силното му желание да скочи и той в празното при тялото на Либерта. Акумулаторите на вътрешното осветление на кораба все още работеха и видя на термометрите, че температурата на средата беше 19,4 градуса Целзий и че неговата, на тялото му, също беше нормална. Може би беше остарял повече от предвиденото въпреки живителните вещества в храната. Пусна системата на огледалата и видя белите си коси и белите косми на гърдите си. Но пък нямаше какво толкова да се тревожи от остаряването. Умираще малко по малко, както всички. И несъмнено му оставаше още много време. Най-много го дразнеше, а едновременно го караше и да се смее фактът, че

космическият кораб се беше оказал едно толкова неподвижно нещо и с толкова много възможности да не стигне никога доникъде.

„Ей, чувате ли ме? Тук съм“ — извика в апаратите.

Никой не отговаряше. Тъй като всеки път, когато поглеждаше тялото на Либерта, изпитваше злобен и груб подтик, той престана да гледа в тази посока през звездния прозорец. Но му беше невъзможно да изтръгне от въображението собствения си образ, скачайки в пространството с премятания на акробат и с движения на плувец, за да стигне накрая до Либерта, да я пипне, да прегърне малкото и тяло и да започне един танц, който завършваше със свалянето на панталоните и студения, леден контакт с втвърдената ѝ като камъка на статуя плът. Не изчезваше неприязънта към умрялата му другарка. Поработи известно време, като подаваше хипотетични данни на електронноизчислителните машини и изучаваше резултатите от почти моменталните изчисления. От време на време изпращаше по всички вълни на радиото едно и също повикване: „Ей, чувате ли ме? Чувате ли ме?“ Разсмя се като луд по радиото. Никой не му обръщаше внимание. Помисли, че може би не космическото пътуване е лошо. Може би нарочно е било изчислено да бъде такова — без завръщане. Или беше пътуване, проектирано с цел да се узнае държането в състояние на самотност на една човешка двойка, която не ходи, не пие, не яде, нито се изхожда нормално.

„Ако има някакъв недостатък, то той е в ума на човека, който е изчислявал толкова съвършени данни“ — му хрумна да изкрещи по радиото, като се смееше силно.

Трябваше да се успокои, за да може да работи с всички апарати, които все още отговаряха. Вината, че се намира тук, беше само негова и нямаше защо да я прехвърля на друг. От паметта му се изплъзваха само някои връзки. Започна да се съсредоточава в по-непосредственото минало, докато се опитваше да се развлече в съзерцанието на чудната красота на космоса, на звездите и галактиките, намиращи се в най-прелестното привидно спокойствие.

„Мозъкът все още се съпротивява.“

Без да прави сравнения с абсолютното космическо спокойствие, откъдето пристигаше, ходът на линейката, която се плъзгаше безшумно, но вероятно с голяма скорост, му се струваше доста груб. Зарадва се, когато различи профила и веднага след това любезните и

внимателни жестове на болногледача, на човека в белия костюм. „Мозъкът му още се съпротивява“ — повтаряше той. Усмихна се благодарен. Матовите прозорчета му пречеха да види улиците, но сега беше сигурен, че са прекосили целия дълъг град, от пристанище „Лус“ до „Вегета“ или още по-нататък. Представи си военната болница от другата страна на гробищата. Тогава отново му хрумна мисълта, че ще разстрелят баща му може би точно там или в самия концентрационен лагер на островчето, или пък на палубата на някой тъмен кораб в открито море на път за полуострова, ще хвърлят трупа във водата и край. Испита желание да каже нещо на болногледача. Опита се да стане. Може би трябваше да помоли болногледача да спре колата и да го остави да слезе. Той вече се беше оправил от слънчасването. Щеше да слезе веднага и да се затича из града обратно към пристанище „Лус“, по същите улици, по същите ъгли, същите кина. Щеше да тича отчаяно — макар да знаеше, че не само е бос, но и гол от кръста нагоре, — щеше да тича обратно с лице към морето и щеше да чувства вятъра в очите и говора на баща си сред дишането на морето и сирените за сбогом на чуждите недостижими кораби. Представи си бащата, изправен и горд, с умна усмивка, когато казваше: „Само благодарение на хората без надежда имаме право на надежда.“ Защо? Защо трябваше да е така? Къде беше чел тази на пръв поглед противоречива фраза? Искаше да намери някакво основание, за да си обясни неоснователността на този двоен свят. Чувствуваше го като сън — космическия кораб и не съвсем непознатите апарати, и онази студена далечина на небесните светила. Противоречива истина, която го караше да расте като друг човек, да мисли с повече яснота и точност. Погледна болногледача, който не му обръщаше внимание. Усети отново замайването. Все още искаше да се задържи, да сграбчи настоящата действителност на вървящата линейка, грубия плат или брезент на носилката, за който се вкопчваше с две ръце. И си помисли по-настойчиво за баща си, за човека, когото щяха да разстрелят. Виждаше го за миг сред другарите му и накрая сред войниците с пушки на рамо и с враждебни лица и изцапани със сенки.

„Чува ли ме някой? Плюя на всичко“ — каза по морзовата азбука и веднага се изсмя. Известно време записваше смеха си, та машините да го изпращат непрекъснато в пространството с надеждата, че някой ще го улови навреме.

Вече не гледаше трупа на Либерта, защото го овладяваше тежкото усещане за виновност. Бяха спорили с Либерта, бяха се карали за часовото разписание. Спомни си, че дори я беше ударил. Стана от креслото с плавни движения и тръгна към нея, докато се сблъска с гордия ѝ жест. После видя, че тя отстъпи разтреперана. Видя малкото и деликатно тяло, разтърсвано от плач и детски ридания. Стана му мъчно, когато я видя да пада на пода. Беше смътна сцена, изгубена в някакво място и час. Виждаше я в положението на куклите от изложбата в космоцентъра — тялото, изправено под синкавата светлина, гърдите, впити в плата на костюма, гърди, направени от неорганична твърда материя, способна да издържи циклите на живота и смъртта. Кукли като Либерта зад стъклото на голямата витрина, на фона на изкуствената небесна карта и запалените звезди. Разбира се, всичко това му се струваше светлинен ефект от музея. Естествено, че бяха имали ожесточени спорове след толкова години престой на кораба. Почувствува отново силна омраза към хората, които бяха измислили това дълго пътуване, пък които и да бяха те. Осем години. Този факт изникна внезапно в паметта му. Осем. Може би нещата и събитията да са все още програмирани и да са резултат на предвиденото. Още от първите земни експедиции в космоса плановете бяха правени и изпълнявани с абсолютна точност, както се програмира и всекидневният живот на космонавтите, уринирането, начинът на елиминиране на изпражненията и формите за сексуални сношения в тясното пространство. Следователно никой не е отговорен за осемте години живот в сандъка на бялата лаборатория. Никой.

Приближи се на четири крака до главната машина и видя движението на броячите, които Либерта и той бяха отчитали легнали заедно. От пръв поглед си даде сметка, че се приближават до минималното орбитално разстояние и че индикаторите показват, че земята влачи и привлича кораба.

Погледна отново невъзмутимия профил на човека с белия костюм. Огледа полуцилиндричната форма на покрива на нещото, което считаше за линейка, и автоматичните термометри, показващи 19,4 градуса Целзий на двата края. Погледна също голите си гърди, покрити с бели косми, ръцете и китките си. На лявата китка забеляза плочката, на която се четеше номерът — „Социално осигуряване — 510 56 0635“ и данните — „Роден на Канарските острови“. „Мозъкът

все още се съпротивява. Но мисля, че сте си дали сметка, че аз съм помощен лекар от Форума от федерацията“ — каза човекът с белия костюм със сладникав глас.

„Разбира се.“

„Още реагирате на електрическите удари, но вие сам ги разрешихте.“

„Спомням си“ — излъга той.

„Вижте... — каза човекът с белия костюм, като се поизправи. Подслади, доколкото беше възможно, гласа си: — Пердомо, фактите се доказваха. Вие сте убили другарката си и после сте хвърлили трупа от другата страна на стъклената пластина.“

Даде си сметка, че сънят беше другото — онова пристанище, мръсните улици на онзи град с миризма на гнили храни, на кисело и пържено, на алкохол и човешка пот. Сън бяха зидовете от вулканичен камък и затворниците. Дори онзи човек с гордия поглед, който щеше да умре, беше лъжа. От другата страна на цилиндричното превозно средство се отвори вратата към една четириъгълна и ужасно бяла зала. Това беше истината.

„Вървете“ — каза човекът от Форума.

Чуваше се лека и сладникава музика. Тогава си спомни за Либерта и привидните потрепервания, причинени от светлината на витрината, на онази от минала изложба. Либерта се смееше непрестанно, сякаш някой я гъделичкаше. Той ѝ обясняваше шеговито, с подправен глас, величието на изложбата: „Там са клетвите на първите космонавти, летящите ортопедични столове, космическите гърнета на милионерите, първите извънземни автомобили и чудото на първия президент-евангелист на Съединените щати...“ Светлината се лепеше по плътните форми на тялото на Либерта и подпалваше косите и лицето ѝ и образуваше хадо като на литографиите. Спомняше си детайлно изработените макети на космическите кораби, грижливо пазените предмети и куклите, разположени зад стъклата като зад търговски витрини, и отзад — небесната карта.

„Вие разбирате, че с тези данни юридическият кръг не можеше да издаде друго решение освен това.“

Замълча и помисли или пък каза: „Представям си.“ Но думите му не прозвучаха. Забеляза, че белият свят е вече установената действителност, която не допускаше противоречия. „Представям си“

— повтори на висок глас, въпреки че продължаваше да забелязва противоречия или недомислия, които би искал да разиска, ако имаше седем живота напред.

„Кръгът е заповядал административно унищожение“ — каза другият.

„Разбирам.“

„Разбира се, вие можете да изберете формата, по която желаете да прекъснем мозъчните ви функции“ — изясни във върховен изблик на нежност човекът с белия костюм.

„Би ми се харесало, ако разтворят мозъка ми в етилов спирт“ — каза Пердомо и тогава за пръв път видя една съвсем човешка, почти груба или радостна усмивка на лицето на другия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.